

Ján Adamus

Id'te a učte všetky národy

Jedenásti učeníci odišli do Galiley na vrch, kam im Ježiš rozkázal. Keď ho uvideli, klaňali sa mu, no niektorí pochybovali. Ježiš prístupil k nim a povedal im: „Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Chod'te teda, učte všetky národy a krstíte ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“

(Mt 28, 16-20)

Istý muž sa žaloval kňazovi: Vám je dobre, vy ste študovali o Pánu Bohu, preto teraz nám o ňom rozprávate ako o starom známom. Ale čo ja? Mám v hlave iba samé otázky a Boha si nedokážem absolútne predstaviť. Koľko ľudí má taký istý názor?

Dnešný sviatok nám môže pomôcť v tomto probléme, lebo Ježiš nám v evanjeliu naznačuje cestu k Bohu. Nenamáha sa poslucháčom vysvetľovať podstatu a vnútorné tajomstvo Boha, lebo si je vedomý, že Starý zákon zakazoval zobrazovať Boha sochami či obrazmi, lebo by mohli skresliť jeho podobu. Také sú aj ľudské predstavy, obrazy, slová... – tiež nie sú schopné vystihnúť Boha a jeho podstatu. Pekne to vysvetľuje svätý Augustín: Boh je nevysloviteľný. Ľahšie dokážeme povedať, čo nie je Boh, než to, čo Boh je. Preto ani Ježiš nevysvetľuje ľuďom vnútorné tajomstvo Boha, ale zameriava sa na vzťah medzi Bohom a ľuďmi. Ten ľahšie pochopíme a okrem toho vzťah k Bohu je dôležitejšia vec, ako vedomosť o Bohu. Pozrime sa spoločne, čo nám o tomto vzťahu hovorí Ježiš.

Boh je živý. Život, ktorý prúdi v Bohu má meno Láska. K láske nestačí jeden, preto ani Boh nie je jedna osoba. Keby bol Boh iba jedna osoba, nemohol by sa charakterizovať ako Láska. Láska v Bohu prúdi od Otca k Synovi a od Syna k Otcovi. Výsledkom tejto živej lásky je Duch Svätý. A tak si vlastne uvedomujeme, že Boh je Trojosobný. To najhlavnejšie však nasleduje až teraz: Do života lásky Najsvätejšej Trojice sme pozvaní aj my! Boh poslal svojho Syna, aby sa stal jedným z nás. Syn Boží, ako človek aj ako reprezentant ľudského pokolenia, prejavil Otcovi vernosť a poslušnosť až na smrť kríža. Otec tento prejav poslušnosti prijal, čo naznačil tým, že Ježiša vzkriesil z mŕtvych. Vzal ho do svojej slávy a dal mu moc nad všetkými vekmi a národmi, preto oslávený

Kristus ako Vládca posielal apoštolov do celého sveta. Prikazuje im, aby všetkých ľudí urobili jeho učeníkmi, aby ich krstili v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a sviatosťou krstu ich zasväcovali do vlastníctva a ochrany trojosobného Boha. Z toho vyplýva, že sviatosťou krstu nás Boh prijíma do svojej intímnej lásky ako otec svoje deti. Ale to ešte nie je všetko. My – maličkí, nepatrní ľudia – sme prijatí do lásky večnej Božej rodiny a stávame sa nesmrteľnými. Už nikdy neprestaneme existovať, už nikdy neprestaneme žiť, lebo Ježiš vyhlásil: Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. Podľa Ježišovho posolstva takýto intímny vzťah je medzi Bohom a nami.

Uvedomujeme si, že vzťah Boha k nám je láska? A naša cesta k Bohu je odplácať mu jeho lásku našou láskou. Krásne to vyjadřila Marta: Áno, Pane, ja som uverila. Aj my sa naučme hovoriť: Áno, Pane, aj ja chcem veriť. Posilňuj moju vieru! A oslávený Kristus, ktorý pomohol pochybujúcemu Tomášovi, pomôže aj nám, aby sme patrili medzi šťastných ľudí, lebo život s Bohom je šťastnejší, ako život bez neho.

Veľké šťastie byť príbytkom Trojjediného si vedeli oceniť konvertiti, ktorí sa úprimným premýšľaním a pokorou dostali ku katolíckej viere. Doktor Hynek vraví: Nie si osamotená duša moja, ten, ktorý ťa urobil božskou, žije v tebe. Lövingard píše: Aká vznešená je i najjednoduchšia duša hoci v biednom tele, chudobne oblečenom, ak má milosť posväcujúcu. Je palácom Nesmrteľného, prebýva v nej Kráľ kráľov, Pán pánov, trojjediný Boh. Svätý Augustín píše: Máme hľadá niekto Boha na nebesiach, keď ho nenašiel v sebe. Aj keď je človek podľa tela nepatrný, je predsa nekonečne vznešený, keď v ňom prebýva Boh. Prečo sa teda niektorí ľudia tak usilovne snažia umenšovať samých seba? Prečo sa snažia, keď sú takí veľkí, žiť tak malicherne?

Dnešný sviatok nás nemusí privádzať do namáhavého pátrania o Božom tajomstve. Srdce je v otázke Boha schopnejšie než rozum. Preto s otvoreným srdcom volajme Trojjedinému: Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému! Sláva Bohu, ktorý je nekonečná láska a nás pozýva do svojho života, do života v nekonečnej Láске!

Pri vodách sváru opäť Ho rozhnevali. I Mojžiš kvôli nim sa pokľzol, pretože v hneve, keď sa mu protivili, prchkému slová prešli cez ústa.

Nevyhubili teda národy, ako im Hospodin bol prikázal, lež s pohanmi sa pomiešali, ich skutkom priučili sa. Ba veru slúžili aj modlám a toto sa im stalo osudným. Aj vlastných synov dali za obeť, aj vlastné dcéry démonom, ba máčali sa v krvi nevinnej, v nevinnej krvi svojich dcér a synov, obetovaných kanaánskym modlám: tak svojou krvou poškvrnili zem. Vlastnými skutkami sa zneuctili, vlastnými činmi smilnili.

Vtedy už veľmi rozhneval sa Pán a zošklivil si svoje dedičstvo. Vydal ich do rúk pohanom, ich nepriatelia vládli nad nimi. Ich nepriatelia utláčali ich, až sa im pokorili pod rukou. Vyslobodil ich mnohokrát, no, tvrdohlaví, protivili sa Mu, pre vlastnú vinu potom padali.

Na také sme čakali

„Priviedla som k vám svojho syna. Viete, dlho sme premýšľali a rozhodli sme sa, že vstúpi k vám, k jezuitom. On sa dokáže zatvoriť do svojej izby, dlho sa modlí a veľa čítava. Okrem toho nerobí žiadne

vyloženiny. Stále je slušný, urobí všetko tak, ako mu poviem.“ Takto predstavila istá mama pátrovi Andrejovi svojho syna - podľa nej ideálneho kandidáta na rehoľné kňazstvo. Páter vo svojich spomienkach pokračoval: „Pozrel som sa na tú mamu a trochu som ju aj ľutoval. Vedel som, že to myslí úprimne, no poznal som aj požiadavky našej rehole. Kým sme sa my dvaja rozprávali o chlapcovi, on stál vonku pred dverami. Prišli spolu, no mama posadila syna na chodbe. Najprv sa chcela so mnou porozprávať ona. Očakávala, že jej synovi spoločne oznámime, že práve na takéhoto adepta sme tu čakali. Moja odpoveď ju však sklamala. Povedal som jej:

„Viete, my takého muža nechceme. Jezuiti, to sú Ježišovi vojaci. My potrebujeme, obrazne povedané, takých, čo preskočia každý plot a v dedine ich poznajú všetky psy. Jednoducho živých mužov a nie nesamostatných.“

„Takéhoto sme nečakali!“ povedali si pravdepodobne aj Ježišovi rodičia, keď naň hľadeli. Po dlhšom čase sa Ježiš objavuje vo svojom rodisku. Fascinuje ich svojimi slovami, prekvapuje uzdraveniami, neoslovuje ich však tak, aby ho nasledovali. Skôr naopak. Výsledkom jeho príchodu domov je opovrhnutie. Predstava očakávaného Mesiáša alebo aspoň nejakého vodcu a proroka je u jeho domácich diametrálne odlišná ako tá, ktorú naplňa Ježiš. Čakali kohosi nezvyčajného, charizmatického, a nie muža, s ktorým vyrastali, hrali sa na ulici... Musí to byť predsa niekto Bohom určený a nimi prijatý. Podľa nich sa to malo jasne vidieť a poznať už v Ježišovom detstve, a nie až po rokoch jeho života.

Idealizovanie netrápilo len Izraelitov, idealizovanie robí ťažkosti aj dnes. Azda najviac sa s tým stretávame v čase, keď sa menia kňazi v našich farnostiach. Neprimerané očakávania, slabá prítomnosť ľudskosti či pokory. Istý kňaz prišiel do svojej novej farnosti. Po prvotnom oŕukávaní, nedôvere a pomalom spoznávaní dostal od jednej rodiny otázku: „Keď vás prijme do svojho srdca, keď vás budeme mať radi, keď vám uveríme, nesklamete nás ako váš predchodca?“ Čakali jasný a verejný príslub, že „nie“. Namiesto toho však dostali odpoveď: „Áno, sklame vás!“ Po chvíľke ticha však dodal: „... keď si ma zidealizujete.“ Samozrejme, je správne mať očakávania a požiadavky, ale nesmieme zabúdať pýtať sa, nakoľko tieto požiadavky vychádzajú z našej osobnej predstavy a nakoľko sa naše predstavy a túžby zhodujú s tými Božími. Áno, aj Boh chce dobrých ľudí, aj dobré veci, lenže on najlepšie vie, že cesta k dobru má rôzne podoby.

JOZEF KOZÁK

Pod'akovanie za zbierku: V zbierke na dobročinné diela Svätého Otca sme vyzbierali 255.- €. Nech vám Pán odmení vašu štedrosť!

Návod na riešenie konfliktov

A Boh, ktorý pozná srdcia, vydal im svedectvo, i im dal Ducha Svätého tak ako nám. Veríme, že aj my budeme spasení milosťou Pána Ježiša takisto ako on (porov. Sk 15, 7-21).

V prvotnej cirkvi došlo k sporom, či kresťanov, ktorí vzišli z pohanov, zaťažovať bremenom obriezky. Po hádke sa zišli, všetky fakty a argumenty si navzájom predložili, vypočuli, zhodnotili a snažili sa o „spoločné rozlišovanie“ v Duchu Svätom.

Pane,

nesvornosť medzi kresťanmi je istý spôsob, ako pohoršiť ľudí a predstaviť im tvoje evanjelium ako nevierohodné. Objavuje sa od samého začiatku a ťaží nás ako ťažký kríž, dokiaľ si neuvedomíme, že je aj príležitosťou preukázať, či to s tebou myslíme úprimne a naozaj. Je to kríž, ale zároveň skúšobný kameň. Prosím, daj nám toľko múdrosti, odvahy a sily, aby sme sa dokázali so všetkými problémami a konfliktami vyrovnáť podľa vzoru prvých kresťanov. Nech jeden druhému viac načúvame a v tom, čo nie je zásadné, dokážeme ustúpiť. Veď sme všetci totálne odkázaní na tvoju milosť.

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše v 14. týždni Cezročného obdobia - (B)

6.VII. pondelok

18:00 Za Ľ Pavla a Alžbetu Šramkových a strýka Ela

7.VII. utorok

18:00 Za Ľ Jozefa Hrdloviča

8.VII. streda

18:00 Za Ľ Františka a Helenu Belkových, syna Viliama a starých rodičov

9.VII. štvrtok

18:00 Za zdravie, Božiu pomoc a silu (Č.)

10.VII. piatok

18:00 Za Ľ Sidóniu Krajčovičovič

11.VII. sobota

08:00 Za farníkov

Upratovanie kostola č.d. 229 - 253

12.VII. 15. Nedeľa Cezročného obdobia

08:00 Za Ľ Silvestra a Štefánia Stojkovičových a deti

Lektori: Macáková E., Radakovičová J.

10:00 Za farníkov

Lektori: Hrdlovičová K., Hajičková M.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

6.VII. pondelok Sv. Mária Goretti, panna a mučenica - **Ľs**

7.VII. utorok Sv. Anton Kária Zaccaria, kňaz - **Ľs**

8.VII. streda Sv. Akvila a Priska

9.VII. štvrtok Sv. Augustín Zhao Rong, kňaz a spol.mučeníci - **Ľs**

10.VII. piatok Sv. Libuša (Amalberga)

11.VII. sobota Sv. Benedikt, opát, patrón Európy - **Sviatok**

Niekoľko falošných predstáv o druhých II.

V dobre, ktoré nám niekto prejavil, nemusí byť len dobro samotné, rýdze, čistokrvné, ale môže sa v ňom skrývať jedovatý osten protislužby, očakávanej vďačnosti, niekedy dokonca zotročujúcej povinnosti voči darcovi hraničiacej s vydieraním.

Podstatu našich falošných predstáv vystihuje aj známe príslovie: Ako sa do hory volá, tak sa z nej ozýva. Obraz o druhom človeku si vytvoríme podľa toho, ako sme sa my sami k nemu zachovali a aká bola jeho reakcia na naše správanie.

Na misijnej stanici rozdával kňaz deťom balíčky keksov. Jeden malý chlapec začal hneď rozbaľovať balíček. Matka ho napomenula: „Počkaj, rozbaľíš ho až doma a podelíš sa s ostatnými súrodencami. Nie je to iba tvoje.“

Synček sa namosúril a s hnevom utiekol zo stanice smerom k lesu. O chvíľu sa však vrátil a s hrôzou v očiach svojej matke povedal, že v lese je zlý duch, z ktorého má strach. Duch totiž na neho volal, že ho nemá rád.

Matka pochopila, čo sa stalo, a vrátila sa s dieťaťom na miesto, kam predtým utieklo. „Čo si na toho ducha kričal?“ „Nenávidím ťa,“ odpovedal chlapec. „Dobre,“ povedala matka. A teraz zavolaj: „Mám ťa rád!“

Chlapec poslúchol a z plného hrdla vykrikol tieto slová smerom k lesu.

A tá istá veta sa vrátila späť.

Skôr ako vstúpime na uviazané lano, odhodme do priepasti nielen tieto náhodne vybrané príbehy, ale všetky falošné predstavy o druhých.

Predstavy, ktoré máme o sebe, o druhých aj o Bohu, sa odrážajú aj v jednotlivých vzťahoch.

Múdro sa o nich vyjadruje filozof Erich Fromm, ktorý rozlišuje lásku bratskú, materskú, erotickú, lásku k sebe a lásku k Bohu.

Bratská láska je podľa neho najzákladnejším druhom lásky, je základom všetkých typov lásky. Zahnutá je v nej zodpovednosť, starostlivosť, úcta, snaha pomáhať. V Biblii je tento typ lásky vyjadrený známym príkazom: Miluj svojho blízkeho ako seba samého. Bratská láska je vlastne láskou k všetkým ľuďom, je v nej zážitok jednoty so všetkými, zážitok ľudskej solidarity.

Materská láska je nesebecká, altruistická a táto črta lásky sa považuje za prejav najvyššieho druhu lásky, za najposvätniešie zo všetkých citových pút. Iba skutočne milujúca žena, ktorá je šťastnejšia, keď dáva, ako keď berie, ktorá má pevné korene vo vlastnej existencii, môže byť milujúcou matkou.

Erotickú lásku považuje E. Fromm za najklamnejšiu formu lásky. Predstavuje túžbu po úplnom splynutí s druhým človekom. Často sa mieša s výbušným zážitkom - zamilovaním. Zvyčajne však tento zážitok náhle intimitu netrvá dlho. Všetky typy telesného zblíženia majú tendenciu postupne strácať na význame - ak sú povrchné a nejdú do hĺbky. Dôsledkom toho je, že mnohí potom hľadajú lásku u novej osoby, aby opäť prežili zážitok zamilovania a ilúziu, že nová láska bude iná, lepšia - a možno trvalejšia. Pokiaľ však

ide len o pohlavnú túžbu, vôbec nemusí ísť o lásku - môže ísť o strach zo samoty, o túžbu dobývať alebo byť dobývaný, môže tiež ísť o márnivosť a samolúboosť, dokonca tu môže byť želanie ublížiť až zničiť. Ak túžbu po telesnom spojení nevyvolá láska, ak láska erotická nie je tiež láskou bratskou, nikdy nevedie k inému spojeniu ako v prechodnom zmysle.

Fromm uvádza tiež lásku k sebe samému, ale prísne ju odlišuje od sebecka. Podľa neho sebecko a lásku k sebe nemožno zamieňať, nie sú totožné, naopak, sú to protiklady. Pravda je, že sebecký človek nedokáže milovať druhých, ale ani seba.

Láska k Bohu je bezvýhradná!

Milovať niekoho nie je len silný cit. Skutočná láska je záležitosť vôle, je to rozhodnutie, sľub.

Max Kašparů „Po lane ku Kristovi“

Byť víťazom

V evanjeliu o pokúšaní Pána Ježiša (Lk 4, 1-12) najdôležitejšie nie je pokúšanie, ale víťazstvo. Dôležitým posolstvom do nášho života je: môžeme byť víťazmi v pokušení.

Žijeme v dobe, keď sa šíri kultúra ľudského zlyhania a slabosti. Zaplavujú nás negatívne správy. Božie slovo však hovorí nielen o slabosti a hriechu, ale najmä o víťazstve nad nimi. Apoštol Pavol nás uistuje, že vo všetkom môžeme víťaziť skrze toho, ktorý nás miluje a posilňuje (porov. Rim 8, 37; Flp 4,13).

Ak sme Kristovi podobní v pokušení, môžeme sa mu podobať aj vo víťazstve nad pokušením. Tragédiou nášho života nie je prežívať pokušenie, ale nechcieť nad ním víťaziť.

V pôste počúvame: „Kajajte sa a verte evanjeliu!“ (Mk 1, 15) To znamená: Osvojte si Kristovo zmýšľanie a jeho postoj. Spolu s ním môžete zvíťaziť. A to vo všetkom, ako dosvedčuje apoštol.

V pôstnom období si máme zvlášť posilňovať schopnosť víťaziť, či už častejšou modlitbou, čítaním Božieho slova, účasťou na bohoslužbách, sebaapremáhaním, skutkami lásky. Máme bojovať dobrý boj viery a života. Iba ten, kto bojuje, môže zvíťaziť. Aj nad najväčším pokušením našej doby, akým je pokušenie žiť svoj život bez Boha a všetko ostatné pokladať za dôležitejšie. Nič a nik nie je taký dôležitý ako Boh. On je najdôležitejší.

Nech je pre nás každý deň tým najdôležitejším aj v malých veciach pravda, viera v Boha a láska.

Nemecký jezuita Alfréd Delp, ktorého popravili nacisti, dosvedčuje: Chlieb je dôležitý, sloboda je dôležitejšia, najdôležitejšia je však neustála poklona Bohu.

Aj nad hlavnou chybou môžeme zvíťaziť tým, že sa modlíme; denne si spytujeme svedomie; uložíme si pokánie vždy, keď zlyháme; cvičíme sa v čnosti, ktorá je opakom našej chyby.

Svätý František Saleský svojej sestre, ktorá s veľkým hrmotom vošla do izby a pýtala sa, čo má robiť, aby bola svätá, odpovedal: Potichu zatvárať dvere. Víťaziť sa máme učiť už v malých veciach, aby sme dokázali zvíťaziť aj vo veľkých.

Ježišu, ty nám hovoríš: „Všetko je možné tomu, kto verí“ (Mk 9, 23). Prosíme ťa, pomôž našej neviere či slabej viere, veď ty môžeš všetko. S tebou naozaj môžeme byť víťazmi.

Jozef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i ducha“

Príbeh na uzdravenie duše

LUK

Raz sa svätý opát Anton rozprával s niekoľkými mladíkmi, ktorí sa rozhodli žiť v púšti ako on. Jeden poľovník, ktorý prenasledoval korisť, sa pri nich úctivo zastavil.

Keď videl, že svätý opát a mladíci okolo neho sa veselo smejú, pokrútil hlavou a ostro im to vyčítal.

Opát Anton mu pokojne povedal:

„Vlož do svojho luku šíp a vystrel ho.“

Poľovník to urobil.

„Teraz vystrel druhý šíp a potom ešte jeden a ešte jeden...“ pokračoval svätec.

Lovec sa ohradil: „Keď budem luk toľko napínať, zlomí sa mi!“

Opát Anton sa naňho pozrel s úsmevom: „To sa stáva aj v duchovnom živote. Božia cesta je namáhavá. Keď budeme prepínať svoje sily, čoskoro zlyháme. Preto je dobré občas si pripomenúť, že aj Boh v siedmy deň odpočíval.“

Dnes si spomeň na luk, A predovšetkým na siedmy deň.

Bruno Ferrero „Kruhy na vode“

skutočnosť začala z neho utvárať opravdivý vyvolený národ. Národ nemôže existovať bez spoločenskej inštitúcie práva. Rozplynul by sa v anarchii, ktorá by bola výsmechom zamýšľanej slobody a zničením národa v bezpráví. Preto v ustanovení „Zmluvy“ na Sinaji boli do jednoty spojené tri skutočnosti ako nosné piliere budúceho dôstojného národného života: *bohoslužba, právo a étos*. Právo, ktoré nie je založené na mravnosti, stáva sa bezprávím a divoštvom. Morálka a právo, ktoré nevyvierajú z pohľadu na Boha, degradujú postupne človeka na otroka alebo priam na zvieru, lebo ho okradajú o jeho výsostný duchovný rozmer a možnosti: upierajú mu pohľad na Nekonečno a Večno. Zdanlivá sloboda ľudí sa potom stáva arénou diktátorov a ich náhodných zlovoľných meradiel, ktorých výsledkom je násilie a zvrôta. To sa ukázalo mnohokrát v dejinách. A toto podivuhodne platí dodnes. My moderní sme to v 20. storočí skúsili a prežili znova pri dvoch otrasne surových a protiludských režimoch nacizmu a komunizmu. Usporiadanie ľudských vecí, ktoré vylučuje Boha, umenšuje, popiera a ničí aj človeka. Morálka, právo a bohoslužba patria spolu a nemožno ich bez následkov trhať a oddeľovať. Kde sa vylučuje Boh, tam sa rozpadá aj morálka a právo, pretože tam bol zničený základný kameň i svorník, udržujúce celok a jednotu života.

Izrael dostal na Sinaji Desatorom a Zmluvou formu pravého ľudského života a tým sa stal skutočným národom s veľkým poslaním. Preto mohol vykročiť a dostať do vlastníctva i sľúbenú krajinu. Podmienkou však bolo, že duchovný obsah Sinaja musí byť v ňom stále prítomný a živý, inak by národ stratil svoju *dušu*. Ako duchovne mŕtv by síce mohol žiť vo svojej vlastnej krajine, a predsa by žil ako za otroctva v Egypte. Číre vlastníctvo krajiny a štátu neznamená ešte dôstojný život ľudí a ich slobodu. Môže sa premeniť na úpadok a otroctvo. Len ak je život národa formovaný a nesený mravnosťou, právom a bohoslužbou, len vtedy môže byť prebývanie vo vlastnej krajine dôstojným životom. Len ak národ žije správnym vzťahom k Bohu, len vtedy môžu byť v ňom usporiadané všetky ostatné ľudské vzťahy - právne i morálne, vzťahy každého človeka k sebe samému, k rodine, vzťah ľudí navzájom i vzťah k prírode a k svetu.

V tomto bol význam svätenia siedmeho dňa, dňa odpočinku, modlitby a bohoslužby v Izraeli. A v tomto je hlboký zmysel a význam svätenia siedmeho dňa aj pre nás. Nedeľa má vnášať do nášho sveta Božie svetlo, v ktorom vidíme život plnšie, bohatšie a ľudskejšie, s perspektívou večnosti. Život, nad ktorým nie je rozprestreté toto duchovné slovo posvätna, stáva sa prázdny a ťaživým. Aj najtvrdšie ateistické a materialistické režimy našich čias si tvorili pseudokultové formy umelej sviatčnosti, čo však bolo iba podvodom a márnym zakrývaním ničoty. Čím všetkým si naozaj ľudia nahrádzali a nahrádzajú stratené duchovné hodnoty života, ktoré im chýbajú. Spôsob, akým sa konajú politické zjazdy, manifestácie a iné slávnosti, má navonok takmer *bohoslužobný* charakter - vypracované obrady na meter a krok vyrátanými pohybmi vojakov, s vencami, kyticami a s hymnami a zástavami. Ak sa to však robí bez Boha, je to *napodobenina bohoslužby*, ale je to bez duše a v podstate úbohé. Kroje, zástavy, symbolické znaky, prisahy a slávnostné sľuby, masové sprievody a hymnická hudba majú dvíhať udalosť na „vyššiu úroveň“, na rovinu, akú má len udalosť náboženská. Žiaľ, chýba takým slávnostiam duša. A ľudia sú po takom „sviatku“ prázdnejší, než boli. Čo dávali ľuďom pompézne prvomájové sprievody? *Žalúdok nemožno sýtiť pilinami*. Potreba duchovna zostáva nenaplnená

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

Desatoro

3.prikázanie

Pamätaj, že máš svätiť sobotný deň

(Ex 20,8-10)

Zmysel „sabbatu“

Zostaňme pri druhej veľkej pohnútky svätenia siedmeho dňa. Bola to vďačná spomienka na vyslobodenie izraelského ľudu z Egypta. Pôvodný Boží príkaz pre faraóna znel: „Prepusť môj ľud, aby mi slúžil!“ (Ex 7, 16). Izrael sa dostal potom skutočne na slobodu pod vedením svojho vodcu Mojžiša, veľkej postavy izraelských dejín.

Izrael odchádzal z Egypta z otroctva na slobodu nie preto, aby sa stal ľuďom ako ostatné národy. Odchádzal, „aby slúžil Bohu“. Izrael mal už od čias Abraháma prisľúbenú krajinu ako „svätú zem“. Tento prisľub sa začal uskutočňovať najmä zázračným vyslobodením z otroctva. No Izraeliti vo svojom poslaní dostávali krajinu, aby im slúžila ako miesto a vlasť uctievania pravého Boha. Jednoduchá národná samostatnosť s krajinou by ich bola degradovala na ľud bez osobitného poslania. Vlastnenie prisľúbenej krajiny sa stane pre ľud Izraela ozajstným darom a naplnením prisľúbení len vtedy, ak mu v nej bude vládnuť Boh.

Až potom sa naplní pre vyvolený ľud pravá forma ich ľudskej existencie. A tak po odchode z Egypta prichádza ľud na Sinajskú púšť, kde na vrchu Sinaj dostáva „Desatoro svätých slov - Dekalóg“ Božej vôle a uzatvára prostredníctvom vodcu Mojžiša pamätnú „Zmluvu“. Izrael sa učí uctievať Boha spôsobom, ktorý si určil Boh sám.

Na Sinaji dostal ľud Izraela nielen *smernice pre bohoslužbu*, ale aj *právny a životný poriadok*. Až táto